

bestemmelser for den, saa det ikke blev muligt stadig Aar for Aar at formindske Bestanden ved en hensynsløs og barbarisk Vinterjagt.

Demnæst er der af Svømmefuglene saadanne Fugle som de store Maager, Havmaagen og Svartbagen. Det kunde være rimeligt, om de blev fredet ligesom vore andre Maager fra 1. Februar til 20. September. Det er store og smukke Fugle, ikke videre talrige, nærmest sjældne, og der er ingen Grund til, at de ikke skulde fredes paa samme Maade som almindelige Maager.

Endelig er der Fiskehejren. Ogsaa den kan jeg tale med om, for der er paa min Hjemegn ved en stor fladvandet Vig, der gaar ind omkring ved Parken og Skoven hjemme, en stor Fiskehejrekoloni, og jeg kan forsikre, at hvis det er tilladt at skyde Fiskehejrerne i Juni Maaned, hvor de har deres Kolonier, er det ensbetydende med, at man kan skyde de store Unger, som endnu ikke er fuldt ud flyvefærdige, paa Reden; og hvis man ikke tager Hensyn, ikke er virkelig jagtinteresseret og interesseret i at bevare Faunaen, er der her en sikker Adgang til successivt at udrydde vore Hejrekolonier. Den eneste Maade at opretholde denne smukke Fugl paa er som nu at udsætte Terminen lige til 1. Juli.

Jeg gaar herefter over til Rovfuglene. Det har hidtil været den almindelige Opfattelse, at Rovfuglene er forfærdelige Skadedyr, der ødelægger Vildtet og ødelægger i Høsegaarde. Der er ikke de Forbrydelser, siges der, som Rovfuglene ikke begaar. Det er i Virkeligheden en fuldkommen ensidig og fejlagtig Opfattelse. Musvaagerne og Hvepsevaager gør langt mere Nytte paa Markerne ved at tage Mus, end de gør Skade paa Jagten ved at tage Fasanekyllinger og Agerhøseekyllinger. Andre Vildtarter er der overhovedet ikke Tale om, at de kan tage. Det vil derfor være det eneste rimelige, om baade Musvaagen og Hvepsevaagen — som er endnu uskadeligere, for den tager overhovedet ikke Vildt — fredes fra 1. Februar til 14. September. Efter 14. September kommer den sidste Del af de store Træk Syd paa fra de store russiske Skove og fra Skandinavien, og om der da af og til bliver skudt nogle af disse, naar man kan komme til det, gør hverken fra eller til. Men Standfuglene burde fredes, saaledes at de var sikret imod Efterstræbelser i Yngletiden.

Og hvad de sjældne Rovfugle angaar, Fugle som Vandrefalken, Lærkefalken, Taarnfalken og Dværgfalken, skulde de efter min Mening fredes hele Aaret. Ja, Taarnfalken

er ikke saa sjælden en Fugl, men fuldkommen uskadelig fra Jagtsynspunkt og ogsaa fuldkommen uskadelig fra Høserisynspunkt, derimod overordentlig nyttig for vore Marker. Den bestiller ikke andet end at tage Mus hele Dagen igennem; naar den yngler og har Unger, tager den med Lethed flere Snese Mus om Dagen; det er konstateret Gang paa Gang af Ornitologer, der har fulgt den Dagen igennem. De andre Falkearter: Dværgfalken og Lærkefalken er saa overordentlig smukke og sjældne Fugle her i Landet, at de Par Spurve og Smaafugle, de tager, virkelig ikke er for stort et Offer at bringe for at værne om saa sjældne Rovfugle som disse Falke.

Saa er der endelig tilbage de store Høge som Kærhøgen og Høsehøgen. Disse kan det være rimeligt, at man jager i Overensstemmelse med den bestaaende Jagtlov, men i det store og hele burde der indføres langt skrappe Fredningsbestemmelser for Rovfuglene, som bliver sjældnere og sjældnere her i Landet. Det samme gælder de store Ørne: Havørnen og Kongeørnen, som for et halvt Hundrede Aar siden ynglede her, var Standfugle her i Landet. Jeg kan fra min Barndom mindes, at de kom ret talrigt paa Træk om Efteraaret og om Vinteren. Nu ser man dem næsten aldrig mere. Efter min Mening burde Ørnen være fuldstændig fredet hele Aaret i Danmark. Den tager Harer — det er sandt — i den Tid, den passerer Danmark og færdes her Efteraar og Vinter, og det er navnlig de store Godser, det gaar ud over, men jeg vil med Glæde ofre de nødvendige Harer for at have den store Fornøjelse at se en Kongeørn kredse over Skoven og ud over Markerne. Der findes ikke noget smukkere og pragtfuldere Syn end saadan en stor Ørn, som kredser og spejder efter Bytte. Og da der er saa faa af dem, vil det ikke være mere end rimeligt at bringe det Offer, der skal til for at underholde dem i den Tid, de er her, og holde dem fredet hele Aaret.

Endelig vil jeg gøre en Bemærkning om en enkelt Vadefugl, som er meget eftertragtet af Fiskerbefolkningen. Det er Blishønen. Den er meget stærkt eftertragtet i Fjorde og Vige. Ogsaa den har jeg set blive forfulgt i Vintermaanederne paa Isen med fuldstændig Hensynsløshed uden mindste Tanke for at bevare den som Vildt; som Fugleart, men blot med Tanke for at faa saa meget som muligt i Madposen. Om Sommeren er det ingenlunde let at komme efter denne Fugl. Den er meget opmærksom, dykker fortrinligt, er meget hurtig i Moserne, men om Vinteren er der en Chance